

Докътъ ставаше това диряние подъ Свищовъ, киседжията Кючюкъ Стефанъ и неговий киседжийски конь, като подушиха балканский вѣтъръ така и двата се развеселиха щото забравиха Божийтъ свѣтъ и вѣйводската войска. Тѣ дразняха единъ другиго, бърво и весело припкаха на дѣсно и на лѣво, по полетата и по ливадитѣ и доприпкаха до храстовитѣ дървета и тросѣка, които се зовхътъ вълчата кория. Кючюкъ Стефанъ излѣзе на могилата и се оглѣда наоколо си; изодвадъ се простираше равнината до самий Дунавъ, а по нея овчеритѣ пасяха биволи и овце.

Той поглѣдна къмъ гората и видѣ на една могила двама ѣздачи. Съ окото на киседжий той извѣднѣжъ позна въ тѣхъ двама Турци кавалеристи; да надвие на двамата нему съ неговий черенъ конь нѣма да бжде мжно. трѣбва да си испита щастнето, за това той е киседжия. Той тръгна да ги заобиколи по познати нему пжтечки. Всичката тѣзи околностъ той знаеше по-добрѣ отъ свойтъ джебъ, защото е събиралъ отъ нея за въ свойтъ джебъ данѣкъ въ хубавото киседжийско врѣме, ксгато мурзата царуваше въ България! Бѣше тази мурза баща на киседжитѣ, кротко, по-бащински, ги поучаваше и гълчеше; мълчеше и съвѣтваше: другъ пжтъ не се хващай синко, ще си патияшъ.

Гърцитѣ бяха не за кражба, а за това, че откраднатото не умѣяха добрѣ да скриятъ. Ти си християнинъ, знаешъ закона: Божието Богу, а на мене, твойтъ господарь, моето. Благодатно врѣме бѣше! людиятъ Божии не ги бѣсяха, и Моканитѣ по-малко притѣсняваха, за да можхъ тѣ, слѣдъ като си распродадхъ овнитѣ и конѣтъ, по-скоро да се завръщатъ у дома си при женитѣ и дѣцата. Всичкитѣ бѣхъ доволни, и не се случваше на хайдутигѣ и на киседжитѣ да се растакатъ като просяци и да си добиватъ хлѣбъ съ бунтъ, както се случи сега на мене.

Стефанъ се прѣдаде на такива размишления и се довѣри напълно на разумността на свойтъ конь. Бра-